

Викрадач дітей

КУПИТИ

Про книгу

Пітер швидкий, сміливий і справжній бешкетник — і, як усі хлопчики, він любить гратися, хоча його ігри часто закінчуються кров'ю. Його очі виблискують золотом, а подарована вам посмішка, робить його другом на все життя.

Чотирнадцятирічного Ніка вбили б наркодилери, якби Пітер його не врятував. Тепер чарівний дикий хлопець пропонує Ніку вирушити разом із ним у таємне місце великих пригод, де жива магія і ніколи не старіють. Попри те, що Ніка насторожують божевільні розповіді Пітера про фей і монстрів, він погоджується. Адже Нью-Йорк більше не є безпечним для нього, а що ще він може втратити?

Втрачати завжди є що.

Разом із Пітером Нік вирушає на сірий, спустошений острів, що колись був пишним зачарованим раєм. Там він мимоволі опиняється втягнутим у війну, яка триває вже століттями. У цій боротьбі він мусить навчитися воювати або померти серед Дияволят — дикого племені загублених і викрадених дітей.

Пролог

Сьогодні це трапиться знову: дуже погана річ. Дівчинка Свогоала сумнівів. Усе розпочалося кілька місяців тому, коли в неї почали рости груди, а тепер, коли не стало мами, його вже ніхто не спинить.

Зі своєї спальні їй було чутно, як він рухається захаращеною вітальною тісною квартири. У нього був один із тих випадків, коли він бурмотав собі під носа, лаючи телевізор, керівника, президента, Ісуса, але здебільшого проклинаючи її матір, що випила всі ті пігулки, проклинаючи її на чому світ стоїть, знову і знову. Але її матір померла і їй більше ніколи не доведеться терпіти ще одну його тираду. Дівчинка теж хотіла, щоб їй так пощастило.

Тоді почувся звук відкривання бляшанки пива, а тоді ще однієї, і ще. У неї почали тремтіти руки, і вона міцно притулила їх до грудей. Вона хотіла б заснути, тоді хоча б не доведеться переживати агонію очікування, не доведеться відчувати цей жах.

Але вона знала, що сьогодні спати не буде.

Він був тут. Його силует підсвічувало миготливе світло телевізора, поки він притулявся до одвірка. Їй не було видно його очей, але вона знала, що він дивився на неї. Вона міцно закуталась простирадлом до самої шиї, наче то був якийсь магічний талісман для захисту від зла. Інколи він годинами так на неї витріщався, бурмочучи собі під ніс двома голосами: добрим м'яким голосом і грубим лячним. Ці голоси постійно чергувалися, наче двоє чоловіків дискутували про свої релігійні переконання. Зазвичай переважав м'який голос. Але сьогодні м'якого голосу взагалі було не чути, лише низький хрип, що підсилювався різкою лайкою.

Він зайшов у кімнату, поставив пиво на комод, біля її радіо-будильника Бетті Буп — того, що будив її у школу своїм тріскотливим варіантом «Буп-уп-е-дуп». Віднедавна вона не часто ходила у школу, частково тому, що вже стомилась від поглядів і перешіптувань інших учнів, вчителів, які так обережно з нею поводитися, наче самогубство її матері було заразним. Але здебільшого вона хотіла уникнути пані Стюарт — шкільної наставниці — та всіх її випитувань.

Пані Стюарт щось знала, і була налаштована змусити її це обговорювати. Це лякало дівчинку.

З одного боку її голови був дводюймовий шрам, де вже ніколи не відросте волосся. Він залишив його виделкою, коли дівчинка єдиний раз спробувала розповісти все мамі. Вона дедалі частіше думала про пігулки, які проковтнула її матір, роздумувала, чи можуть ті пігулки забрати її до мами. Думала про це щоразу, коли відбувалась ця погана річ.

Він поклав на неї руки — важкі, гарячі. Дівчинка відчувала його жар навіть крізь простирадло. Він стягнув те простирадло, а тоді сів поруч із нею, під його вагою маленьке пружинне ліжко просіло, і від цього її тіло з'їхало до нього. Він поклав свою мозолясту долоню їй на литку, повільно провів нею по внутрішній частині стегна, пробрався під фланелеву нічну сорочку, його товсті пальці стискали і проштовхувались. Він почав важко дихати. Підвівся. Вона почула, як важка латунна пряжка його ремня впала на підлогу, а тоді він опинився на ній, маленький матрац протестував проти його ваги.

Вона міцно стиснула свою подушку і силкувалась не закричати, втупившись у вікно і намагаючись перенестися думками в інше місце. Сьогодні були особливо яскраві зорі. Вона зосередилася на їхньому магічному сяйві, мріючи літати серед них, полетіти так далеко, щоб цей чоловік більше ніколи не міг до неї торкнутися.

Зорі закрила тінь. Хтось біля вікна зазірав усередину. У слабкому світлі вона роздивилась, що це хлопець. Він прочинив вікно і швидко та плавно пробрався у кімнату.

— Що за бля... — почав чоловік, але хлопчина перетнув кімнату і вдарив його обома ногами, викидаючи у коридор. Хлопець рухався швидко, швидше ніж будь-коли бачила дівчина, і дістався чоловіка, перш ніж той зміг зіп'ястися на ноги. Вони обоє гучно покотилися коридором і зникли з поля зору.

Хтось так сильно стукнувся об стіну, що у дівчини аж затряслося ліжко. Чоловік завив і щось хруснуло. Пролунав один різкий крик, а далі почулося: «О Боже», що радше нагадувало видих, а не звук від падіння. У квартирі запанувала тиша. Дівчина зиркнула на відчинене вікно і

подумала, чи варто тікати, та перш ніж встигла це зробити, знову з'явився хлопець, його тонка фігура виднілась у дверному отворі.

Він зайшов у кімнату, а вона відсунулась подалі. Здається, це збентежило хлопця, і він ковзнув до вікна, скочив угору і причаївся на зовнішньому підвіконні. На його голові було сплутане руде волосся до плечей, ніс та щоки припорошило ластовиння, а вуха він мав загострені. Хлопець поглянув на зорі, наче втамовуючи спрагу їх магією, а тоді знову на неї. Вона помітила колір його очей: золотаві, наче у рисі.

Він нахилив голову вбік, тоді посміхнувся, і в той момент у нього заіскрилися очі. У тих очах було щось дике, щось захоплююче і небезпечне. Він поставив ногу на пожежну драбину і кивнув їй йти слідом.

Дівчинка почала рухатися, але за мить спинилася. Що вона собі думає? Вона не може просто піти у ніч за цим незнайомцем.

Дівчина похитала головою.

У нього зникла посмішка. Він знову зиркнув на зорі, а тоді помахав їй, наче прощаючись.

— Почекай, — гукнула вона.

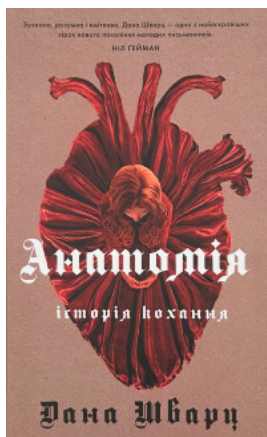
Він чекав.

Та вона не могла рухатися далі, непевна, що робити. Єдине, у чому вона була переконана, що не хоче, щоб цей магічний хлопчина її покидав. Її увагу привернула миготлива зірка. Усі зорі були такі яскраві, що дівчинка почала гадати, чи це не сон. Чи можливо, що цей хлопець спустився з небес, щоб її звідси забрати?

Вона кліпнула, намагаючись мислити ясно, їй потрібно було хвилюк на роздуми. Вона надумала піти у ванну, але це означало пройти коридором, а цього їй не хотілося, бо не хотілося бачити, що зробив із чоловіком золотоокий хлопець. А ще вона не хотіла спускати з хлопця очей, боячись, що це може зламати чари, і коли вона повернеться, він зникне, а вона знову буде сама. Її погляд впав на велику латунну пряжку від ремня чоловіка, що лежала на його ватяних штанах, і дівчинка почала дедалі тугіше скручувати поділ своєї нічної сорочки, доки з горла не вирвалося ридання.

Її охопив плач, і вона ковзнула з ліжка на коліна.

Рекомендована література

Анатомія: історія
кохання

Таємне життя бджіл

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ